

Minniskene. Og A æ din Ven, din sande Hjertensven! A sejer: vis dæ no som en Svend, Søren! En rejti Svend! Do vil it kom te aa fortryd 'et. — Ska vi gi hveranner Haandslav paa det?“

Da Søren henimod Midnat naaede tilbage til Smedehuset, var Pagten sluttet. Han vilde rømme fra Hjemmet og lade Fattigkassen tage sig af Ane-Mette og Børnene. Han var igen bleven Mestersmeden fra Thy og havde ikke mer med Rallikeskomagerens Unger at skaffe.

Andendagen efter var alle Forberedelser gjort. Han havde skaffet Rejsepenge ved at sælge deres Ko. Han skulde købe Stangjern og nyt Værktøj, forklarede han. Henimod Aften sagde han til Ane-Mette, at han den næste Morgen tidlig vilde tage ind til Købstaden for at handle.

Da Søren inde fra Smedjen saae hende staa i Døren og børste hans Søndagstøj uden Tanke om Svig, kunde han ikke faa Øjnene fra hende. Han syntes, hun igen var bleven ung og skøn trods det fattige Haar, og han besluttede at ville efterlade Størsteparten af de Penge, han havde skaffet sig til Rejsen. Han vilde ikke selv beholde mere end 30 ... nej bare 25 Rigsdaler. Ja, 20 Rigsdaler vilde han ogsaa godt kunne nøjes med. Resten vilde han lægge ned i hendes Kommodeskuffe eller et andet Sted, hvor hun straks maatte finde dem.

Inden Ane-Mette den Aften gik i Seng, stillede hun Vækkeuret en Time frem, saa hun kunde have Mellem-maderne smurt og Morgenkaffen færdig i god Tid.

Om Natten vaagnede hun ved at høre Søren sukke.